

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 125/2025-55

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **INTERBLUE GROUP (EUROPE) AG**, Untermüli 11, Zug, Švajčiarsko, DIČ CH17030337228, zastúpenej **URBAN & PARTNERS s. r. o.**, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B1-12C/120/2016 (do 31. mája 2023 Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 12C/120/2016), Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 8Co/103/2021 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 3Obdo/42/2022 takto

r o z h o d o l :

1. Konanie **z a s t a v u j e** v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B1-12C/120/2016 (do 31. mája 2023 Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 12C/120/2016) a Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 8Co/103/2021.

2. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkové východiská

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. septembra 2024, ktorá bola doplnená podaniami z 21. októbra 2024, 30. októbra 2024, 25. novembra 2024, 3. februára 2025 a 26. februára 2025, domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu (do 31. mája 2023 okresného súdu), krajského súdu a najvyššieho súdu v záhlaví tohto uznesenia označených konaniach. Navrhuje prikázať mestskému súdu a najvyššiemu súdu konať v napadnutých konaniach

bez zbytočných prietáhov. Žiada tiež, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie celkovo 20 000 eur (od mestského súdu 13 000 eur, krajského súdu 4 000 eur a najvyššieho súdu 3 000 eur) a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Žalobou zo 16. decembra 2016 podanou na okresnom súde sa sťažovateľka domáha proti žalovanej Slovenskej republike zaplata 34 643 000 eur s príslušenstvom ako sankcie za omeškanie v zmysle zmluvy o predaji kvót skleníkových plynov z 12. novembra 2008, a to za nedodanie objednaného objemu na základe objednávky.

3. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12C/120/2016 z 1. decembra 2020 bola žaloba sťažovateľky zamietnutá (výrok I) a žalovanej bol priznaný proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II). Na odvolanie zo 16. marca 2021 podané sťažovateľkou bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8Co/103/2021 z 18. januára 2022 potvrdený rozsudok okresného súdu z 1. decembra 2020 (výrok I) a žalovanej bol priznaný proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (výrok II). Proti rozsudku krajského súdu z 18. januára 2022 sťažovateľka podala dovolanie z 21. apríla 2022, o ktorom do doručenia ústavnej sťažnosti nerozhodol najvyšší súd.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka namieta neefektívnu a nesústredenú činnosť okresného súdu/mestského súdu a krajského súdu v nadväznosti na závery najvyššieho súdu, ktoré vyslovil vo svojom uznesení z 30. septembra 2024 vo vzťahu k meritórnym rozhodnutiam nižších súdov. Okresný súd/mestský súd a krajský súd sú preto zodpovedné za dĺžku svojich napadnutých konaní a mestský súd aj za dobu konania v súvislosti s predložením dovolania sťažovateľky na najvyšší súd ako súd dovolací.

5. Sťažovateľka tiež uviedla, že od právoplatnosti veci samej (23. február 2022) mestský súd (a predtým ani okresný súd) nerozhodol o výške trov prvoinštančného a odvolacieho konania, čo predstavuje obdobie 2 rokov a 7 mesiacov. Dlhodobý odopieraný prístup k spravodlivosti a k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky zintenzívňuje aj skutočnosť, že rozhodovanie o výške trov predstavuje tzv. „vedľajšie“ konanie, ktoré je vo svojej podstate menej komplikované a sofistikované v porovnaní s konaním v merite veci. Napriek tomuto atribútu mestský súd svojou nečinnosťou neúčelným správaním predlžuje konanie a úmyselne v ňom vytvára prietahy. Mestský súd neuskutočňuje efektívne kroky k celkovému skončeniu veci.

6. Sťažovateľka ďalej konštatuje, že súdny spis bol najvyššiemu súdu predložený 30. augusta 2022. Sťažovateľka považuje doterajšiu dĺžku dovolacieho konania (viac ako 2 roky) za neprimeranú a ústavne non-komfortnú s ohľadom na predmet sporu a aj na celkovú dĺžku tejto veci.

7. Sťažovateľka podala 30. augusta 2024 sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní najvyššieho súdu. V upovedomení o vybavení danej sťažnosti z 11. septembra 2024 podpredsedníčka najvyššieho súdu uviedla, že stranám sporu sa môže javiť ako neprimerane dlhá doba na vybavenie tejto veci (2 roky). Nejde však o subjektívne prietahy, ktoré by boli spôsobené nečinnosťou členov senátu najvyššieho súdu, ale ide o objektívne prietahy, za ktoré sa podpredsedníčka najvyššieho súdu v mene jeho vedenia ospravedlnila sťažovateľke. Tieto sú odôvodnené zložitou vecou, ktorá nespočíva len v rozsiahlom spisovom materiáli (do predloženia súdneho spisu najvyššiemu súdu

tento obsahoval 2 757 listov) a rozsiahlom dovolaní (97 strán) aj z pohľadu počtu tvrdení a uplatnených dovolacích dôvodov. Ide o spor, v ktorom súdy nižších inštancií zisťovali cudzie právo pre jeho následné použitie, pričom predmetom dovolania sú práve otázky týkajúce sa cudzieho práva. Nejde tak o skutkovo a ani právne jednoduchú vec, čo preukazuje zvýšenú faktickú a časovú náročnosť na jej rozhodnutie.

8. Napriek tomu, že najvyšší súd priznal objektívnu existenciu prietáhov v napadnutom konaní, nerozhodol o jej dovolaní a v tejto veci je bezdôvodne absolútne nečinný. Sťažovateľka rešpektuje, že dĺžka dovolacieho konania by mala v „rozumnej“ miere zodpovedať intenzite faktorov, ktoré môžu konanie predlžovať (v tomto prípade ide o mierne komplikovanejší spor s cudzím prvkom). Na druhej strane sťažovateľka nevidí v tejto veci také činitele, ktoré predlžujú dovolacie konanie až v takom neprípustnom rozsahu. V zmysle zákonnej úpravy v dovolacom konaní dokazovanie ani neprebíha, takže dané dovolacie konanie *ipso facto* nemôže vykazovať znaky odôvodňujúce ho potrebu viesť dlhšiu dobu. Podľa názoru sťažovateľky k nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti najvyššieho súdu nedošlo v dôsledku zložitosti veci a ani správania strán sporu, ale výlučne v dôsledku jeho postupu.

9. Sťažovateľka poznamenala, že samotná neprimeraná dĺžka napadnutého konania okresného/mestského súdu, resp. najvyššieho súdu nebola vyvolaná jej správaním. Sťažovateľka sa vždy správala takým spôsobom, aby potreba zavŕšenia obrany jej práv a právom chránených záujmov bola naplnená rozhodnutím mestského súdu a najvyššieho súdu čo v najkratšom čase. Túto skutočnosť dosvedčujú všetky jej včasné podania, resp. sťažnosť na prietahy adresovaná najvyššiemu súdu.

10. Sťažovateľka poznamenala, že od podania žaloby uplynulo skoro 8 rokov, a preto úroky z omeškania a finančné prostriedky vynaložené v tomto spore sa pri takto vysoko žalovanej sume zvyšujú do astronomického výšky. Z dôvodu nečinnosti mestského súdu a najvyššieho súdu sa celá táto vec predražuje, pričom odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje až 69 721,57 eur. Je preto nepochybné, že pre sťažovateľku má tento spor ekonomický, priam až existenčný význam.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu v bode 1 uvedených práv sťažovateľky postupom okresného/mestského súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach:

11. Sťažovateľka doručila ústavnému súdu 25. novembra 2024 podanie, ktorým zobrala svoju ústavnú sťažnosť čiastočne späť vo vzťahu k postupu okresného/mestského súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach.

12. Podľa § 127 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak sťažovateľ vezme svoju ústavnú sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej uznesením zastaví.

13. Vzhľadom na to, že sťažovateľka vzala svoju ústavnú sťažnosť čiastočne späť, ústavný súd konanie o nej podľa § 127 zákona o ústavnom súde zastavil čiastočne, tak ako to je uvedené vo výroku 1 tohto uznesenia.

III.2. K namietanému porušeniu v bode 1 uvedených práv sťažovateľky postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní:

14. Medzi obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje judikatúru a vychádza z judikatúry ESLP k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno ich namietané porušenie posudzovať v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti spoločne (m. m. IV. ÚS 120/2018).

15. Účelom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 76/03, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017). Samotným prerokovaním vecí na všeobecnom súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

16. Z lustrácie ústavného súdu vyplýva, že súdny spis bol najvyššiemu súdu doručený 30. augusta 2022. Dovolanie sťažovateľky bolo odmietnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/42/2022 z 30. septembra 2024 (77 strán). Súdny spis bol 29. októbra 2024 odoslaný mestskému súdu, na ktorý vzhľadom na viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. nová súdna mapa) prešiel s účinnosťou od 1. júna 2023 výkon súdnictva v ostatných veciach aj z okresného súdu podľa § 18n ods. 2 písm. d) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Následne najvyšší súd ešte vydal opravné uznesenie sp. zn. 3Obdo/42/2022 z 27. novembra 2024. Vo svojich doplneniach ústavnej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že dané rozhodnutia najvyššieho súdu jej boli doručené 22. novembra 2024, resp. 10. januára 2025.

17. Ústavný súd vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie týchto práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáhoch (napr. III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014, IV. ÚS 120/2018, IV. ÚS 172/2020), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase jej podania takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015, I. ÚS 190/2019).

18. Podľa názoru ústavného súdu doba dovolacieho konania (2 roky a 2 mesiace) bola stále v rámci ústavnej akceptovateľnosti aj vzhľadom na skutočnosti uvedené podpredsedníčkou najvyššieho súdu v upovedomení o vybavení danej sťažnosti sťažovateľky (pozri k tomu bod 7), pričom iba od predloženia vecí okresným súdom mohol najvyšší súd ovplyvňovať jeho priebeh. Z tohto dôvodu preto nedošlo k takej intenzite zásahu do práv sťažovateľky zo strany najvyššieho súdu, ktorá by zodpovedala ústavne relevantnému porušeniu jej v bode 1 uvedených práv.

19. Z uvedených dôvodov, vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní ústavný súd v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu